

Коли хлоп'ячий лоб, ярих болячок повен,
Благає білий рій незрозумілих снів,
При ліжку дві сестри трапляються казкові,
Ув аргентинських нігтях їх пальці чарівні.

Всадовлюють хлоп'я перед вікном, що навстіж,
В блакитному повітрі квіток ясна купіль,
У скирті голови, де роси встигли впасти,
Гуляють їхні пальці, тонкі, страшні, сліпі.

І чутний йому спів їх дихань несміливих, –
Тягучі в них меди троянд і буйних трав, –
Перериває свист, глитнути треба слину
Чи поцілунок з губ у паузі між справ.

І чорних вій биття серед мовчання чути,
Тендітних пальців дрож і струму скирта вщерть,
Коли крізь сіру млість з-під нігтиків із хрустом
Негайно настає маленьких вошей смерть.

І лінощі хмільні здійсмаються в хлоп'яти,
Чи марення, чи подих гармоніки немов,
Із млявістю того, що пестощами звати,
Бажання заридати приходить знов і знов.

Переклад В. Бойка